

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: **A.H.**, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, místo pobytu ..., zastoupeného:
Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
žalobě ze dne 12.5.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2017, č.j. OAM-58/LE-
LE05-LE22-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 12.5.2015 (následně opraveno na 12.5.2017) doplněnou dne 25.10.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2017 č.j. OAM-58/LE-LE05-LE22-2017, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**).

Žalobce nejprve obecně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**), dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Dále namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil riziko, které mu hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu a nebezpečí, kterému by byl vystaven v případě jeho odvedení do armády. Nad rámec dosud uvedeného žalobce soudu předložil potvrzení o tom, že je členem církve Svědků Jehovových se sídlem v Lvově, přičemž své náboženské

přesvědčení považoval za podstatné i s ohledem na charakter svých tvrzení, které v průběhu správního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany produkoval. Tuto skutečnost považoval žalobce za projednatelnou i v současném soudním řízení s ohledem na aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 16.8.2017, č.j. 3 Azs 66/2017-25, které se zabývá koncentrační zásadou. S ohledem na uvedené se žalobce domníval, že soud má povinnost se zabývat i v současnosti jím předloženým tvrzením, které dosud v soudním řízení nepředložil. Za stěžejní žalobní námitku žalobce uvedl skutečnost, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá jeho vnitřním postojem ke službě v ozbrojených silách a přitom již v průběhu správního řízení uváděl, že účast v ozbrojených silách je v rozporu s jeho svědomím a náboženským přesvědčením. Je obecně známou skutečností, že členové církve Svědků Jehovových mají pacifistické přesvědčení a odmítají účast v jakémkoliv konfliktu. Problémy, se kterými jsou členové Svědků Jehovových konfrontováni, zaznamenala také zpráva Ministerstva zahraničí USA, vydaná v říjnu 2015 a citovaná Imigračním úřadem v Kanadě, která popisuje, že „*Svědkové Jehovovi zaznamenali potíže s žádostmi jejich členů o statusu osob s výhradou svědomí (US 14. Oct 2015, 6).*“ Imigrační úřad v Kanadě popisuje i konkrétní případ muže, který byl v minulosti vojákem, následně před nastoupením do aktuálního konfliktu požádal Ukrajinské státní orgány o umožnění alternativního výkonu vojenské služby z důvodu náboženství Svědků Jehovových, přičemž jeho žádost byla vojenskou správou zamítnuta, a vojenská správa zahájila vůči němu trestní obvinění za vyhýbání se vojenské službě během mobilizace. Organizace Svědků Jehovových dále na svých stránkách popisuje případy, kdy jsou Svědkové Jehovovi brutálně napadáni kvůli jejich neochotě nastoupit do boje ve válečném konfliktu: „*Od srpna 2014 ozbrojené skupiny na východní Ukrajině zajaly a týraly 26 svědků Jehovových. Útoky byly motivované náboženskou nenávistí. Na tomto území žije hodně svědků a jsou dobře známi svou veřejnou službou a politickou neutralitou. V regionu ale nyní chybí právo a pořádek a toho využili někteří členové ozbrojených skupin a začali svědky tyranizovat.*“ Žalobce považoval za důležité poukázat také na fakt, že během azylového řízení byl zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bálkové, protože mu bylo postupem správního orgánu prakticky znemožněno produkování důkazů v průběhu azylového řízení, proto žádal soud o zohlednění této skutečnosti v rozhodování o přípustnosti zde uvedených jeho námitek proti správnímu rozhodnutí. Žalobce v průběhu azylového řízení správnímu orgánu výslovně uvedl, že předloží materiály k doplnění své azylové žádosti, nicméně s ohledem na své zajištění neměl možnost žádné z důkazů předložit. S ohledem na uvedené žádal žalobce, aby soud rozhodl ve smyslu žalobního návrhu tak, že žalobou napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a prohlášení týkající se osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*).

Pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 17.5.2017 č.j. 60Az 26/2017-16 byl žalobci ustanoven zástupce a to Organizace pro pomoc uprchlíků, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9. Následně žalobce podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, neboť žádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, avšak NSS rozsudkem ze dne 31.8.2017 č.j. 8 As 120/2017-18 podanou kasační stížnost zamítl.

Zástupce žalobce zaslal soudu vyjádření ze dne 1.6.2017, ve kterém uvedl, že datum žaloby je skutečně 12.5.2017 a datum 12.5.2015 je písařskou chybou. Současně žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad podané žaloby. Na to soud reagoval podáním ze dne

6.6.2017, kdy zástupci žalobce sdělil, že lhůta k odstranění vad žaloby, respektive doplnění žalobních bodů je dána ze zákona a nelze ji prodloužit.

Napadeným rozhodnutím ze dne 28.4.2017 č.j. OAM-58/LE-LE05-LE22-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Žalobce dne 30.3.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl z vojenských a politických důvodů, obává se války, protože mu chodí povolávací rozkazy do služby. Při pohovoru dne 30.3.2017 žalobce uvedl, že do ČR přijel z Ukrajiny v létě 2016, odjel na svůj pas a polský doklad pro hraniční pásmo 30 km od hranic; platnost tohoto dokladu skončila asi v listopadu 2016, ale doklad již není, protože jej zničil. Dále uvedl, že v letech 2003 a 2006 měl v ČR pracovní vízum. Vypověděl, že z Ukrajiny odjel kvůli válce, protože jej chtěli vzít do armády, jiný důvod k odjezdu z vlasti neuvedl. Sdělil, že na Ukrajině neměl žádné problémy ani nebyl trestně stíhán a o mezinárodní ochranu žádal kvůli válce, nechce jít bojovat a zabíjet. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava z možnosti, že by byl na Ukrajině povolán k výkonu vojenské služby a byl by nasazen do války.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný k obavě výkonu vojenské služby a nasazení do války uvedl, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. V případě žalobce ani nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán nezjistil. Jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 115045/2015-LPTP vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Žalovaný také uvedl, že na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však dosud nedošlo. Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu.

Tudíž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 8.12.2017 považoval žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalovaný nejprve uvedl, že vzhledem k tomu, že zástupce žalobce ve stanovené lhůtě nedoplnil žalobu, navrhl ji dle § 37 odst. 5 s.ř.s. odmítnout, ale není mu známo, jakým způsobem dále soud v této věci vůči žalobci a jeho právnímu zástupci postupoval, neboť nedisponuje žádným dokumentem, ze kterého by bylo patrné, kdo a kdy byl žalobci ustanoven. Podle údajů, které má žalovaný k dispozici je zřejmé, a to i s ohledem na skutečnost, že už žalobu sepisoval ustanovený právní zástupce (vyplývá z formální úpravy žaloby, jak je žalovanému z jeho praxe známo) a musel být s případem žalobce seznámen. Pokud žalobce v podání ze dne 1.6.2017 na jedné straně konkretizuje žalobní bod a na straně druhé žádá o prodloužení lhůty pro vyjádření, připadá to žalovanému přinejmenším nelogické. Žalovaný se v této souvislosti vedle shora uvedeného tedy vyjádřil i k otázce nepřipustného rozšíření žalobních tvrzení, která nebyla součástí správního řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. Členství u Svědků Jehovových a tvrzené obavy žalobce uvedené v žalobě totiž nekorespondují se zjištěným stavem věci v průběhu správního řízení. Posouvají tak důvody žádosti žalobce mimo obsahovou rovinu jeho sdělení a konstruují zdůvodnění postrádající jakoukoli bližší konkrétní oporu ve správním spise. Takový postup v řízení před soudem se v návaznosti na rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany - tedy na předcházející negativní výsledek správního řízení pro žalobce nutně jeví jako účelový s cílem posunout obsah jeho výpovědi novým směrem i za cenu jejího nepřipustného rozšíření a dosáhnout pro něho příznivějšího výsledku řízení. Žalobce v průběhu správního řízení totiž tvrdil, že jeho náboženské přesvědčení je řeckokatolické. K tvrzeným obavám žalobce z povolání do armády žalovaný uvedl, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný připomněl, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v České republice, třebaže zde byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena a vyjádřil se i k současné situaci na Ukrajině ohledně demobilizace vojáků, která proběhla koncem roku 2016. K tomu žalovaný upřesnil, že dne 26.9.2016 byl vydán Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhajících odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14.1.2015. Na závěr žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.4.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 8.12.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.4.2017 žalobci předáno dne 5.5.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve

věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s, jelikož žalobce se k nařízení jednání nevyjádřil a žalovaný to nepožadoval.

Podle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*

K námitkám týkající se obav žalobce ohledně rizika probíhajícího konfliktu na Ukrajině a odvedení do armády soud uvádí následující.

Žalovaný v daném případě při posouzení žádosti žalobce vycházel zejména z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jmenovitě vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3.6.2016, č.j. 103518/2016-LPTP, ze dne 9.10.2015, č.j. 115045/2015-LPTP, ze Zpráv Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen **OHCHR**) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 9.12.2016, ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 - Ukrajina z ledna 2017, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2017 ze dne 22.2.2017, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 ze dne 12.1.2017, z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen OAMP) Situace v zemi - Ukrajina ze dne 24.11.2016, ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA (dále jen **MZV USA**) o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13.4.2016 a ze zpráv České tiskové kanceláře (dále jen **ČTK**) - Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizováni vojáci

(zpráva ze dne 2.11.2016), Porošenko počítá na frontě v Donbasu už jen s profesionály (zpráva ze dne 26.9.2016) a Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků (zpráva ze dne 8.2.2017); veškeré tyto informace jsou součástí správního spisu.

Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, který uvádí, že: „*Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.*“ Žalobce neuvedl, ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, a to již proto, že trest smrti byl na Ukrajině zcela zrušen. Ohledně obavy žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války, je nutné uvést, že existence této občanské povinnosti v jednotlivých státech a dokonce i tresty za její nevykonávání jsou naprosto legitimní, a to i dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného a uvádí, že výkon vojenské služby tedy nelze považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nemůže být sám o sobě vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

K probíhajícím konfliktům na Ukrajině se zdejší soud zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, který odkázal na informační zdroje a konstatoval, že není důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí rozšířil i do dalších částí země. Konflikt se týká Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem, ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Žalobce pochází z nejzápadnější části Ukrajiny, ze Lvovské oblasti, kde žil až do svého odjezdu a tato oblast je velmi vzdálená od oblasti ozbrojených střetů, tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Případné vycestování žalobce tedy nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Žalobce pobýval na území ČR od léta 2016, pokud jde o okamžik podání žádosti o mezinárodní ochranu, tak učinil až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9.2.2016, č.j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50 je uvedeno, že: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti*

nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., *o pobytu cizinců na území ČR*. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“* V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného a označuje jej za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na shora uvedené.

Žalobce v podání, které bylo doručeno soudu dne 25.10.2017 uvedl nový žalobní bod týkající se skutečnosti, že je členem církve Svědků Jehovových a z tohoto důvodu se obává návratu na Ukrajinu. K podání žalobce připojil potvrzení o tomto členství v ukrajinském jazyce. K tomuto soud uvádí, že tento žalobní bod nemá předobraz v předchozím podání žalobce, nejde tedy o případ, že by zástupce žalobce rozvíjel dříve uplatněné žalobní body. Uvedený žalobní bod je tedy opožděný, neboť byl zcela nově uplatněn až po uplynutí lhůty k podání žaloby (dle § 71 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu). Soud tedy uzavírá, že se nemohl věcně zabývat tímto žalobním bodem uplatněným až v podání ze dne 25.10.2017. Opožděný uplatněný žalobní bod se přitom netýká takových skutečností, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky. Nesprávným právním posouzením věci se soud zabývá vždy jen na základě včasného žalobního bodu. K vadě správního řízení soud přihlédne i bez návrhu tehdy, jestliže vada řízení brání věcnému posouzení žaloby v rozsahu řádně a včas vymezených žalobních bodů (*viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84*). Vzhledem k uvedenému tedy soud nepovažoval za nutné přeložit předložený důkaz o potvrzení členství žalobce v církvi Svědků Jehovových do českého jazyka.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námítky spočívající v porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Protože žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, soud proto napadené rozhodnutí v tomto směru přezkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, ani porušení zákona o azylu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 9. února 2018

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: K.